

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/193/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114227672
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Deáková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6114227672.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Deákovovej a sudcov JUDr. Jany Haluškovovej a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v spore žalobcu: D. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XX, XXX XX H., zastúpený Mgr. Petrom Luptákom, advokátom so sídlom Advokátskej kancelárie Nám. Štefana Moyzesa 3, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanej: L. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXXX/XX, XXX XX T. T., zastúpená Lion Law Partners s.r.o., so sídlom Advokátskej kancelárie Komenského 14A, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 862 461, o zaplatenie 5.974,92 Eur s príslušenstvom a o zaplatenie 4.391,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 10C/171/2015-183 zo dňa 16.11.2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu, ktoré mu je žalovaná p o v i n n á zaplatiť v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd odvolaním napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.974,92 Eur s príslušenstvom do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok); uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.391,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 12. 2013 do zaplatenia, vo výške 5,25 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 01. 2014 do zaplatenia, vo výške 5,25 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 02. 2014 do zaplatenia, vo výške 5,25 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 03. 2014 do zaplatenia, vo výške 5,25 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 04. 2014 do zaplatenia, vo výške 5,25 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 05. 2014 do zaplatenia, vo výške 5,25 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 06. 2014 do zaplatenia, vo výške 5,15 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 07. 2014 do zaplatenia, vo výške 5,15 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 08. 2014 do zaplatenia, vo výške 5,15 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 09. 2014 do zaplatenia, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 10. 2014 do zaplatenia, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 11. 2014 do zaplatenia, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 12. 2014 do zaplatenia, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 01. 2015 do zaplatenia, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 02. 2015 do zaplatenia, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 03. 2015 do zaplatenia, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 04. 2015 do zaplatenia, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 05. 2015 do zaplatenia, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 06. 2015 do zaplatenia, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 07. 2015 do zaplatenia, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 08. 2015 do zaplatenia, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 09. 2015 do zaplatenia, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 10. 2015 do zaplatenia, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 11. 2015 do zaplatenia, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 12. 2015 do zaplatenia, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 90,- Eur

od 01. 01. 2016 do zaplattenia, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 02. 2016 do zaplattenia, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 03. 2016 do zaplattenia, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 04. 2016 do zaplattenia, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 05. 2016 do zaplattenia, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 06. 2016 do zaplattenia, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 07. 2016 do zaplattenia, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 08. 2016 do zaplattenia, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 09. 2016 do zaplattenia, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 10. 2016 do zaplattenia, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 90,- Eur od 01. 11. 2016 do zaplattenia, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1 151,- Eur od 01. 12. 2016 do zaplattenia, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (druhý výrok). Tretím výrokom rozhodol, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Z jeho dôvodov vyplýva, že žalobca sa dvomi žalobami - zo dňa 30.12.2014 a zo dňa 30.11.2016 - domáhal od žalovanej zaplattenia žalovaných súm z dôvodu poskytnutých pôžičiek, ktoré mu nevrátila. Keďže v oboch konaniach sa jednalo o totožné sporové strany a predmetom oboch konaní bolo vrátenie pôžičky od žalovanej žalobcovi, súd prvej inštancie spojil obidve konania na spoločné konanie uznesením č.k. 10C/171/2015-143 zo dňa 04.05.2017.

Žalobca tvrdil a preukazoval, že dňa 21.02.2008 uzatvoril so žalovanou zmluvu o pôžičke, na základe ktorej jej poskytol 5.974,92 Eur (180.000,- Sk), prevzatie ktorých žalovaná potvrdila svojím podpisom na zmluve. Žalovaná sa zaviazala finančné prostriedky vrátiť v splátkach, ktoré neuhradila ani čiastočne. Dňa 01.07.2012 žalobca uzatvoril so žalovanou ďalšiu zmluvu o pôžičke a poskytol jej v hotovosti 4.391,- Eur, prevzatie ktorej sumy žalovaná potvrdila svojím podpisom. Žalovaná sa zaviazala splatiť uvedenú sumu v mesačných splátkach po 90,- Eur od novembra 2013 do novembra 2016 mesačne. V bode 2 tejto zmluvy jej účastníci konštatujú, že táto „finančná pôžička nesúvisí s dohodou o pôžičke zo dňa 21.02.2008, ktorej plnenie zatiaľ neprebehlo; dlžník si je v plnom rozsahu vedomý, akceptuje a priznáva záväzky z predošlej zmluvy, ktorých plnenie sa začne realizovať začiatkom roka 2013, resp. v najbližšej dobe“.

Na preukázanie svojho tvrdenia, že žalovaná mala vedomosť o zmluvách o pôžičkách, čo popierala, predložil žalobca opisy SMS správ od žalovanej zo dňa 06.01.2014, 19.08.2014, 23.08.2014; vyplýva z nich výzva žalovanej žalobcovi, že „má tri dni na to, aby doručil písomne zrušenie svojej zmluvy, navrhla stretnutie ohľadom týchto zmlúv, resp. navrhla, pokiaľ má žalobca čas, aby sa povenoval svojej zmluve. Žalovaná popierala uzatvorenie zmlúv o pôžičkách zo dňa 21.02.2008 a zo dňa 01.07.2012 so žalovaným. Tvrdila, že niekedy v septembri 2014 jej žalobca predložil na podpis čisté listy papiera, ktoré žalovaná pod jeho nátlakom podpísala; žalovaná vo svojom byte v T. T. na P. ulici č. XX otvorila žalobcovi dvere, ktorý násilím vošiel do bytu, bol agresívny, vzal jej cestovný pas a jeho vrátenie podmienil podpisom čistých listov papiera, ktoré mal so sebou a ktoré za týmto účelom predložil žalovanej. Žalovaná v snahe ukončiť tento konflikt so žalobcom predložené papiere pod nátlakom podpísala, na čo jej žalobca pas vrátil. Od uvedeného momentu mal teda žalobca k dispozícii čisté listy papiera s podpisom žalovanej, pričom nie je žalovanej zrejmé, akým spôsobom s nimi ďalej naložil. So žalobcom zmluvy o pôžičkách neuzatvorila, od žalobcu sumy vo výške 5.974,92 Eur (180.000,- Sk) ani 4.391,- Eur nikdy neprevzala.

Po vykonanom dokazovaní, vychádzajúc z ustanovenia §657 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej v texte aj „OZ“), súd prvej inštancie konštatoval, že medzi stranami sporu k uzavretiu dvoch zmlúv o pôžičke, a to dňa 21.02.2008 a dňa 01.07.2012, na základe ktorých žalobca žalovanej poskytol finančnú hotovosť a bol dohodnutý spôsob ich splatenia, došlo. Nepovažoval za dôvodnú obranu žalovanej, postavenú najprv na premlčaní pohľadávky, resp. na existencii jej započítanej pohľadávky voči žalobcovi, pretože pokiaľ žalovaná uvedené zmluvy nepodpísala, zmluvy o pôžičkách so žalobcom neuzavrela a finančnú hotovosť od neho neprevzala, tieto skutočnosti by namietala hneď pri prvom úkone, ktorý jej patril, a to v podanom odpore proti platobnému rozkazu. Až neskôr žalovaná tvrdila, že podpísala len čisté papiere žalobcovi, ktorý ju k tomuto úkonu donútil, a teda zmluvy sú podpísané v rovnaký čas jedným perom. Súd prvej inštancie po osobnom nahliadnutí do originálov zmlúv o pôžičkách však zistil, že každá z uvedených zmlúv o pôžičke (zo dňa 21.02.2008 a zo dňa 01.07.2012) je podpísaná iným perom.

Žalovaná tvrdila aj v rámci trestného konania, že obidve zmluvy o pôžičke zo dňa 21.02.2008 a 01.07.2012 videla prvýkrát v súvislosti s občianskym súdnym konaním; okresný súd toto tvrdenie vyhodnotil ako nepravdivé, pretože prvú žalobu, ktorej obsahom a prílohou bola len jedna zmluva o pôžičke (zo dňa 21.02.2008), žalobca podal dňa 30.12.2014 a pred orgánmi polície žalovaná vypovedala dňa 19.06.2015, t.j. o pôžičke zo dňa 01.07.2012, ktorá bola predmetom až ďalšej žaloby žalobcu voči žalovanej, ktorej opis spolu s prílohami bol žalovanej doručený až dňa 01.03.2017, nemala mať podľa jej tvrdenia vedomosť.

Okrem toho vedomosť žalovanej o existencii zmlúv preukazujú aj sms správy od žalovanej žalobcovi, v ktorých navrhovala stretnutia na doriešenie tejto záležitosti. Vyplýva z nich aj, že ženatý žalobca mal intenzívny vzťah so žalovanou, trávili spolu čas takmer po dobu 11 rokov, žalobca žalovanú obdarúval a finančne jej vypomáhal. Žalovaná preto tvrdila, že mieni započítať proti pohľadávke žalobcu svoju pohľadávku, spočívajúcu v jej službách žalobcovi - pracuje ako kozmetička, ako aj v tom, že keď žalobca u nej býval, prala a varila mu, platila za vodu a elektrinu; pohľadávku riadne nevyčíslila a vzájomnú žalobu nepodala.

Súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaná v konaní žiadnym spôsobom nevyvrátila tvrdenia žalobcu; považoval žalobu za dôvodnú a v celom rozsahu jej vyhovel.

Námietku premlčania žalovanej považoval za nedôvodnú vzhľadom na bod 2 zmluvy o pôžičke zo dňa 01.07.2012, v ktorom bolo medzi stranami sporu dohodnuté, že žalovaná ako dlžníčka akceptuje a priznáva všetky záväzky z predošlej zmluvy (21.02.2008), čím žalovaná uznala svoj prechádzajúci záväzok voči žalobcovi.

O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa §255 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „C.s.p.“) tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, keďže tento bol úspešný vo svojom nároku v celom rozsahu.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie podľa §365 ods. 1 písm. f), h) C.s.p. žalovaná. S poukazom na §657 OZ uviedla, že ak súd prvej inštancie subjektívne vyhodnotil, že každá zmluva bola podpísaná iným perom, táto skutočnosť žiadnym spôsobom nepreukazuje nepravdivosť tvrdení žalovanej. Žalobca nepredložil žiadny dôkaz o tom, že žalovanej poskytol akékoľvek peňažné prostriedky. Z reálnej povahy zmluvy o pôžičke vyplýva, že samotná zmluva neposkytuje žalobcovi žalobný nárok na odovzdanie predmetu zmluvy. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, týkajúce sa preukázania odovzdania peňazí žalovanej, čo však súd prvej inštancie nezohľadnil, a ani sa bližšie s tým súvisiacimi námietkami žalovanej nevysporiadal. Poukázala na najdôležitejšie body svojej argumentácie, ktoré vo vzájomnej súvislosti jednoznačne preukazujú, že k uzavretiu zmlúv medzi ňou a žalobcom nedošlo, a súd prvej inštancie sa s nimi vôbec nevysporiadal:

a) rozporné tvrdenia žalobcu, týkajúce sa procesu uzatvárania zmlúv. Žalobca na pojednávaní dňa 09.02.2017 uviedol, že zmluvu o pôžičke zo dňa vytvoril on zo vzoru z internetu. Neskôr na tom istom pojednávaní k príprave zmluvy uviedol, že „v podstate nejakým spôsobom sme ju vlastne spolu tvorili, vytvárali, že žalovaná o všetkom vedela, že my sme sa dohodli, že odkedy bude platiť, koľko bude splácať a podobne“. Žalobca teda uviedol obsahovo protirečivé verzie o príprave celej zmluvy

b) žalobca nevysvetlil, prečo žalovanej poskytol pôžičky v hotovosti a nie prevodom na účet. Nepravdepodobne vyznievajú tvrdenia žalobcu najmä vzhľadom na výšku poskytnutej sumy (10.365,92 Eur). Žalobca jej v minulosti poukazoval menšie sumy, a to vždy vkladom na účet. Považovala preto za nelogické, aby sa v prípade poskytnutia takejto vysokej sumy odovzdanie peňažných prostriedkov realizovalo v hotovosti. Tvrdenie žalobcu o tom, že sa tak udialo na žiadosť žalovanej, považovala za účelové. Žalobca tento spôsob údajného poskytnutia pôžičky zvolil zámerne pri dodatočnom vyhotovení zmluvy o pôžičke, keďže by inak nebol schopný preukázať, že pôžičku žalovanej v čase jej uzavretia reálne poskytol

c) ak žalobca dňa 01.07.2012 skutočne poskytol pôžičku, potom je nepochopiteľné, že žalobca už na druhý deň po poskytnutí pôžičky, t.j. dňa 02.07.2012 poskytol žalovanej ďalšie peňažné prostriedky, a to vklad na účet v sume 1.586,10 Eur a v sume 305,33 Eur. So žalobcom predložených SMS správ vyplýva, že malo ísť o peňažné prostriedky poskytnuté za účelom úhrady záväzkov žalovanej zo zmluvy o úvere. Je potom nepochybné, že žalovaná o tom to svojom záväzku musela vedieť najneskôr dňa 01.07.2012, t.j. v deň kedy bola zmluva o pôžičke uzatvorená, a teda možno predpokladať, že aj táto dlžná suma by bola predmetom pôžičky, k čomu však nedošlo

d) nedôveryhodne pôsobí aj tvrdenie žalobcu o tom, že zmluvu o pôžičke zo dňa 21.02.2008 so žalovanou podpísal okolo 18:00 h. alebo 19:00 h. v uličke na námestí, a to na kolenách v aute žalobcu, kde malo dôjsť aj k odovzdaniu peňazí. Obzvlášť zarážajúco táto skutočnosť vyznieva v kontexte údajného podpisu druhej zmluvy o pôžičke zo dňa 01.07.2012, ktorá mala byť podpísaná v byte žalovanej

e) žalobca nepreukázal, že by disponoval peňažnými prostriedkami, z ktorých mohol pôžičky poskytnúť. Žalobca na pojednávaní dňa 04.02.2018 uviedol vo vzťahu k zmluve o pôžičke zo dňa 21.02.2008, že malo ísť o prostriedky, určené na kúpu auta. Zároveň žalobca predložil doklady o výberoch peňažných prostriedkov z účtu, pričom išlo o výber sumy 20.000,- Sk dňa 30.05.2007, 10.000,- Sk dňa 31.05.2007, 100.000,- Sk dňa 18.06.2007 a 20.000,- Sk dňa 27.12.2007. Ak teda žalobca podľa vlastných tvrdení sporil na kúpu auta, nie je možné rozumne vysvetliť, prečo realizoval výbery zo svojho bankového účtu,

keď ich ponechaním na účte mohol dosiahnuť vyššie zhodnotenie týchto prostriedkov. Výber peňažných prostriedkov nemožno dávať súvisu ani s poskytnutím pôžičky, keďže s výbermi žalobca začal viac ako 9 mesiacov pred údajným uzavretím zmluvy o pôžičke, a preto tieto dve skutočnosti nemožno účelovo spájať, ako sa o to pokúša žalobca.

f) žalobca poskytol žalovanej ďalšiu pôžičku vo výške 4.391,- Eur, hoci v čase podpisu zmluvy o pôžičke mu žalovaná údajne ani čiastočne nevrátila pôžičku, ktorú jej poskytol dňa 21.02.2008, a to bez toho, aby akokoľvek zabezpečil tento svoj záväzok.

Ohľadom jej vyjadrenia v rámci výsluchu na Obvodnom oddelení Policajného zboru Banská Bystrica - východ (ďalej v texte len „OO PZ Banská Bystrica“) dňa 19.06.2015 uviedla, že tomuto nemožno pripisovať ten význam, ako to urobil súd prvej inštancie. Žalovaná nie je právnička, preto sa nepresne vyjadrila v tom zmysle, že „zmluvy videla až v súvislosti so súdnym konaním o ich vymáhanie“. Žalovaná v čase svojho výsluchu mala vedomosť o tom, že žalobca od nej vymáha dlžnú sumu z titulu pôžičky, avšak v súvislosti s trestným konaním jej boli predložené obe údajné zmluvy o pôžičke. Žalovaná preto pri odpovedi na položenú otázku mala vedomosť o tom, že žalobca predložil dve zmluvy o pôžičke, pričom si neuvedomila, že predmetom súdneho konania je len jedna z týchto zmlúv. Žalovaná mala preto na mysli, že s predmetnými zmluvami sa oboznámila až v súvislosti so súdnym, resp. trestným konaním, t.j. že pred začatím týchto konaní o nich nevedela.

Tvrdila, že mala so žalobcom viaceré vzájomné pohľadávky, ktoré mali po rozpade ich partnerského vzťahu vysporiadať. Na základe dohody so žalobcom malo dôjsť k uzavretiu zmluvy, predmetom ktorej malo byť urovanie vzájomných pohľadávok. Právne na tieto právne vzťahy a úkony žalovaná odkazovala v zaslaných SMS správach, pričom súd prvej inštancie postupoval jednostranne a nesprávne, keď zmienku o „zmluvách“ považoval za potvrdenie o existencii žalobcom predložených zmlúv o pôžičke.

Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/238/2010 zo dňa 21.03.2012, z ktorého okrem iného vyplýva, že za unesenie dôkazného bremena ohľadom poskytnutia pôžičky nemožno považovať samotný obsah zmluvy o tom, že poskytnutie hotovosti dlžník potvrdzuje podpisom zmluvy o pôžičke, pretože tu práve absentuje moment faktického odovzdania predmetu pôžičky dlžníkovi. Dôkazné bremeno ohľadom tejto otázky pritom nemožno prenášať na žalovanú, ako to urobil súd prvej inštancie. S poukazom na vyššie uvedené mala za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom poskytnutia pôžičky, resp. uzavretia zmluvy o pôžičke, preto je ním uplatnený nárok nedôvodný.

Uviedla, že jej príjem je vo výške 700,- Eur mesačne, jej jediným majetkom je byt na P. ulici v T. T., ktorý je zaťažený záložným právom ČSOB, a.s., mesačná splátka hypotekárneho úveru je vo výške 350,- Eur, náklady na bývanie predstavujú 126,- Eur, ostatné životné náklady predstavujú 250,- Eur; okrem toho má náklady spojené so starostlivosťou o svoju matku, ktorá je odkázaná na sociálnu službu, poskytovanú v špecializovanom zariadení. Momentálne starostlivosť o ňu zabezpečuje v domácich podmienkach. Z uvedených dôvodov nie je v jej v možnostiach, aby v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku uhradila súdom priznaný nárok, ktorý len v časti istiny predstavuje sumu 10.365,92 Eur. Z uvedeného dôvodu žiadala povoliť uhradiť dlžnú sumu v mesačných splátkach vo výške 150,- Eur.

Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

V prípade, ak odvolací súd nezistí dôvod na zrušenie rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v zmysle §388 C.s.p. zmenil tak, že žalovanej uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu spolu s úrokom z omeškania tak, ako sú špecifikované vo výroku napadnutého rozsudku, a to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 150,- Eur, vždy do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po dni právoplatnosti rozhodnutia s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zrochnosť celého plnenia.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že odvolanie žalovanej považuje za nedôvodné. Nesúhlasil s tvrdením žalovanej o tom, že ohľadom uzatvorenia zmluvy o pôžičke zo dňa 21.02.2008 sa vyjadril rozporne: po tom, ako ho žalovaná požiadala o poskytnutie pôžičky, jej bol ochotný požadované peniaze požičať, ale trval na tom, aby uzatvorili písomnú zmluvu o pôžičke; žalovaná sa urazila, ale keďže peniaze potrebovala, s písomnou zmluvou súhlasila. Následne pripravil písomné vyhotovenie zmluvy o pôžičke, pomohol si vzorom z internetu, do ktorého po dohode so žalovanou zapracoval podmienky. Dve vyhotovenia takto pripravenej zmluvy vytlačil, zobral ich so sebou do T. T., kde sa so žalovanou stretli (21.02.2008 v čase okolo 18:00 - 19:00 hod.). Žalovaná si sadla k nemu do auta, zmluvu si prečítala, povedala že súhlasí a potom, ako si prevzala a prepočítala peniaze (180.000,- Sk), obidve vyhotovenia zmluvy podpísala. Svojim podpisom zmluvy potvrdila, že finančnú hotovosť v sume 180.000,- Sk prevzala (bod 2 zmluvy); zmluvy podpísala v jeho aute. Pri popisovaní okolností uzatvorenia

a podpísania zmluvy o pôžičke zo dňa 21.02.2008 sa z jeho strany o rozporné tvrdenia nejednalo. Na tom, že prvá zmluva o pôžičke bola uzavretá v jeho aute a druhá v byte žalovanej, nevidel nič zarážajúce. Zmluvy boli uzatvorené a peniaze odovzdané spôsobom a na miestach, ako to požadovala žalovaná. Pôžičky žalovanej poskytol v hotovosti preto, lebo o poskytnutie pôžičiek v hotovosti sama žiadala. Poukázal na SMS správu žalovanej zo dňa 02.07.2012, v ktorej ho požiadala o pomoc s úverom. V súlade s jej požiadavkou následne vložil peniaze na účet, potvrdil jej to SMS správou, na čo mu žalovaná napísala, že ďakuje, a že by to bez neho nezvládla.

Nesúhlasil s tvrdením žalovanej o tom, že nepreukázal svoju disponibilitu s finančnými prostriedkami; preukázal svoje finančné prostriedky na účte v banke a doma v hotovosti.

Žalovanej poskytol pôžičku 4.391,- Eur bez akéhokoľvek zabezpečenia z dôvodu ich blízkeho a dôverného vzájomného vzťahu v tom čase. Poukázal aj na bod 2 zmluvy o pôžičke zo dňa 01.07.2012. Tvrdenie žalovanej o obsahu jej výsluchu na OO PZ Banská Bystrica o tom, že nie je právnička, považoval za účelové z dôvodu, že sa jednalo o jednoduché skutkové tvrdenie, na ktoré žalovaná právničkou nemusí byť. V čase výsluchu žalovanej na OO PZ Banská Bystrica bol na súde uplatnený len nárok z prvej zmluvy (druhá zmluva nebola ani spomenutá), a teda druhú zmluvu žalovaná v súvislosti so súdnym konaním nepochybne vidieť nemohla. Z výpovede žalovanej OO PZ Banská Bystrica preto nepochybne vyplýva, že v čase svojho výsluchu žalovaná o oboch zmluvách o pôžičke vedela nie zo súdneho konania, ale preto že tieto zmluvy sama uzatvorila a na základe nich prevzala peniaze.

Tvrdenie žalovanej o tom že medzi ňou a žalobcom boli viaceré vzájomné pohľadávky, na ktoré odkazovala aj v SMS správach, považoval za klamstvo. Žalovaná sa viackrát v priebehu konania pred okresným súdom vyjadřila, že uvedené menšie sumy peňazí žalobca od nej nikdy nežiadal späť.

Poukázal na SMS správu žalovanej, v ktorej ho výslovne žiadala o „zrušenie tej mojej zmluvy“, teda nie zmluvy o „vzájomných pohľadávkach“, o ktorej podľa jej tvrdenia ešte len rokovali. Všetky uvedené SMS správy písala žalovaná a všetky sa týkali práve zmlúv o pôžičke.

Považoval za nelogické, aby žalovaná, ak zmluvu o pôžičke so žalobcom neuzatvorila a žiadne peniaze od neho neprevzala, neuviedla takéto tvrdenia už v odpore proti platobnému rozkazu, ale naopak, v odpore len vzniesla námietku premlčania a argumentovala splatnosťou jednotlivých splátok, rozporom uplatneného nároku s konkrétnym bodom zmluvy, namietala výšku uplatneného nároku, pretože aj ona eviduje voči žalobcovi pohľadávky, ktoré bude možné započítať. Zdôraznil, že žalovaná podala odpor prostredníctvom advokáta.

Tvrdenie o tom, že zmluvy nepodpísala, lebo podpísala len čisté papiere, žalovaná prvýkrát uviedla až pri svojom výsluchu na OO PZ Banská Bystrica dňa 19.06.2015 po žalobcom podanom trestnom oznámení. Pred okresným súdom tak urobila až na pojednávaní dňa 04.02.2016, teda takmer jeden rok po podaní odporu. Poprel tvrdenie žalovanej o tom, že by podpisoval čisté papiere: ak by žalovanú skutočne donútil podpísať čisté papiere, žalovaná by ihneď volala políciu, ktorá by ho aj s podpísanými čistými papiermi zadržala. Žalovaná však trestné oznámenie podala až zhruba po roku, evidentne účelovo, v rámci svojej obrany proti ním podanému trestnému oznámeniu a proti podanej žalobe. Verzia žalovanej o podpise čistých papierov a o následnom doplnení textu je úplne absurdná aj s ohľadom na samotný obsah oboch zmlúv o pôžičke.

Poprel tvrdenia žalovanej o tom, že nepreukázal uzatvorenie zmlúv o pôžičke a poskytnutie finančných prostriedkov. Svoj nárok preukázal dvomi zmluvami o pôžičke, predložené súdu, na ktorých sa nachádzajú originálne podpisy žalovanej, každý z nich urobený zjavne iným perom. Žalovaná svoj podpis na druhej zmluve o pôžičke zo dňa 01.07.2012 nepoprela, vo vzťahu k tomuto podpisu žalovaná uviedla, že „čo sa týka podpisu pod zmluvou o pôžičke zo dňa 01.07.2012, tak tento podpis sa javí ako môj, môže to byť teda môj. Podpis by teda zodpovedal tomu, akým spôsobom sa ja podpisujem, ale ja som takýto podpis pod takúto zmluvu nedávala.“ Podpisom zmlúv potvrdila žalovaná prevzatie peňažných prostriedkov, pričom v druhej zmluve o pôžičke žalovaná okrem iného uznala svoj dlh z titulu prvej zmluvy o pôžičke. Žalovaná nenavrhol vykonať dôkaz znaleckým posudkom na pravosť jej podpisov; ak by bolo pravdivé jej tvrdenie, že podpis na zmluve o pôžičke zo dňa 21.02.2008 nie je jej, alebo že v prípade oboch jej podpisov na zmluvách o pôžičke sa jedná o podpisy na čistých papieroch, žalovaná by mala záujem na preukázanie svojich tvrdení využiť všetky právne prostriedky, vrátane navrhnutia znaleckého dokazovania na pravosť podpisov.

Ak žalovaná žiadne zmluvy o pôžičke neuzatvorila a žiadne peniaze od neho neprevzala, je nelogické, aby žiadala splátky. So splátkami nesúhlasil, lebo po 150,- Eur mesačne by mu žalovaná splácala len istinu takmer šesť rokov. On má vedomosť z obdobia ich blízkeho vzťahu, že skutočný príjem žalovanej je neporovnateľne vyšší, ako vykazuje oficiálne a ako tvrdí aj v tomto spore. Žalovaná je schopná zaplatiť dlh naraz a v lehote určenej v rozsudku.

Uniesol dôkazné bremeno o tom, že so žalovanou uzatvoril dve zmluvy o pôžičke a na ich základe žalovanej reálne poskytol pôžičky, preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle §387 C.s.p. ako vecne správny potvrdil, a aby žalovanú zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

4. Žalovaná v replike uviedla, že žalobca opäť modifikoval verziu o príprave zmluvy o pôžičke zo dňa 21.02.2008, keď podľa najnovšej verzie o podmienkach zmluvy rokovo so žalovanou niekoľko dní vopred a následne podľa ich vzájomnej dohody vypracoval text zmluvy pôžičky.

Uviedla, že nemala dôvod zmluvu o pôžičke zo dňa 21.02.2008 podpisovať v aute, keďže sa v tom čase so žalobcom pravidelne stretávala, či už v práci, alebo v jej byte. Zopakovala skutočnosti, ktoré uviedla v podanom odvolaní. Nespochybnila, že žalobca od nej pôvodne menšie sumy peňazí, ktoré jej poskytol, nežiadal späť, avšak uvedené platilo len do rozpadu ich partnerského vzťahu. Keďže sa žalobca následne začal domáhať vrátenia týchto peňazí, mala aj žalovaná záujem, aby jej bola kompenzovaná hodnota kozmetických výrobkov, ktoré žalobcovi bezplatne poskytovala, ako aj náklady, ktoré jej vznikli v súvislosti s pobytom žalobcu v jej domácnosti, čo malo byť riešené prostredníctvom bližšie nešpecifikovaných zmlúv. Predmetná komunikácia prebiehala v čase rozpadu ich partnerského vzťahu, čo žalobca znášal veľmi ťažko a začal od žalovanej požadovať vrátenie všetkých peňazí, ktoré jej poskytol. V prípade rozchodu mienil „dať všetko na papier“ a nárokovat si vrátenie týchto finančných prostriedkov. Práve na tieto právne vzťahy žalovaná reagovala, keď v SMS správach odkazovala na zmluvu.

Spochybnila procesný postup žalobcu, ktorý najprv uplatňoval len nárok na vrátenie pôžičky na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 21.02.2008 a až s odstupom takmer dvoch rokov si uplatnil aj nárok na zaplatenie sumy na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 01.07.2012. Žalobca nevysvetlil, prečo v prípade, ak si bol istý oprávnenosťou svojho nároku, neuplatnil nároky z oboch takmer identických zmlúv naraz, ale ich uplatňoval postupne. Trestné oznámenie na žalobcu podala až v čase, keď už jeho obťažovanie dosiahlo takú intenzitu, že sa nebola schopná voči nemu efektívne brániť iným spôsobom.

Uviedla, že nikdy nepodpísala riadne vyhotovenú zmluvu o pôžičke v podobe, ako ju súdu predložil žalobca. Keďže žalovaná originály zmlúv o pôžičke nevidela, nemohla vedieť, či je každá podpísaná tým istým perom, v dôsledku čoho sa jej nariadenie znaleckého dokazovania javilo ako neefektívne, pretože ani znalecké dokazovanie by nemohlo vylúčiť alternatívu, že žalobca skombinoval sfaľovaný podpis žalovanej s jej podpisom na prázdnom liste papiera. Znaleckým dokazovaním by taktiež nemohla byť vyriešená najzásadnejšia otázka, či žalobca žalovanej akékoľvek finančné prostriedky reálne odovzdal, čo doposiaľ preukázané nebolo. Ako dôkaz v tomto smere nemôže postačovať údajné prehlásenie žalovanej o prevzatí hotovosti, obsiahnuté v texte zmluvy o pôžičke.

Žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadom poskytnutia pôžičky, resp. zmluvy o pôžičke. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

V prípade, ak by odvolací súd nezistil dôvod na zrušenie rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie žiadala rozhodnutie súdu prvej inštancie v zmysle §388 C.s.p. zmeniť a žalovanej uložiť povinnosť zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu spolu s úrokom z omeškania tak, ako sú špecifikované vo výroku napadnutého rozsudku, a to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 150,- Eur, vždy do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po dni právoplatnosti rozhodnutia s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

5. Žalobca v duplike zotrval na všetkých svojich vyjadreniach v celom rozsahu.

6. Krajský súd, ako funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa §34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa §385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa §379 C.s.p. z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa §380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa §387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

7. V zmysle §387 ods. 1, 2 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovanej, ako aj predchádzajúce konanie, spolu s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie dospel ku správny

skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, na základe ktorých súd prvej inštancie správne žalobe v celom rozsahu vyhovel. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami, uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§380 ods. 2 C.s.p.).

9. V zmysle platnej právnej úpravy zmluvou o pôžičke (§657 OZ) prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Podstatnými náležitosťami tejto zmluvy je dohoda o prenechaní veci (o reálnom odovzdaní), o druhovom určení veci, o povinnosti vrátiť vec rovnakého druhu a o určení času vrátenia. Predmetom zmluvy o pôžičke môže byť akákoľvek druhovo určená vec (§119 OZ), ktorá je spôsobilá byť predmetom občianskoprávných vzťahov. Druhové určenie veci na účely tohto vzťahu nemožno vyvodiť z podstaty veci samej, ale z jej určenia účastníkmi vzťahu. Musí pritom ísť o dohodu v tom, že dlžník vráti ten istý druh veci. Ak by mal vrátiť tú istú vec, išlo by o zmluvu o výpožičke (§659); ak by mal vrátiť vec iného druhu, išlo by o zmluvu o zámene (§611). Podstatnou náležitosťou zmluvy o pôžičke je dohoda o čase vrátenia; čas vrátenia nemusí byť pritom určený konkrétnym dňom, ale stačí, ak je dohodnutý tak, že čas vrátenia možno určiť; stačí aj dohoda v takom zmysle, že čas vrátenia veriteľ ponechá na vôľu dlžníka.

10. Odvolanie nie je dôvodné.

Zo zákonného ustanovenia o pôžičke vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, zmluva môže byť uzavretá ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť aj povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňaží). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje skutočné odovzдание predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňaží nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne.

11. Preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že skutočnosti, ktoré žalovaná uviedla v podanom odvolaní, nemajú vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku a nespochybňujú správnosť skutkových záverov súdu prvej inštancie, ním vykonaného dokazovania ani právneho záveru, ku ktorému súd prvej inštancie dospel, o uzavretí zmlúv o pôžičke medzi sporovými stranami a preukázaní skutočnosti, že žalobca odovzdal žalovanej titulom pôžičky peňažné prostriedky vo výške 5.974,92 Eur a vo výške 4.391,- Eur, ktoré mu žalovaná v dohodnutej lehote nevrátila. Skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú prijať záver o nesprávnych skutkových zisteniach, či o nesprávnom právnom posúdení prejednávanej veci alebo, že by konanie bolo postihnuté procesnou vadou (vadami), ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie alebo, že by súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanej uskutočnenie jej patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva strany na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie procesnú obranu žalovanej správne vyhodnotil ako nedôvodnú, pričom žalovaná ani v odvolacom konaní žiadnym relevantným dôkazom nevyvrátila tvrdenia žalobcu o uzatvorení zmluvy o pôžičke zo dňa 21.02.2008 a zo dňa 01.07.2012 a poskytnutí finančných prostriedkov zo strany žalobcu.

12. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dodáva, že z hypotézy hmotnoprávnej normy uvedenej v ustanovení §657 Občianskeho zákonníka vyplýva, že v spore o vrátenie požičaných peňaží má žalobca ako veriteľ bremeno tvrdenia, že so žalovanou ako dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke, že žalovanej predmet pôžičky odovzdal a že žalovaná požičané peniaze riadne a včas nevrátila. Z tohto bremena tvrdenia potom pre veriteľa (žalobcu) vyplýva dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia, že zmluvy o pôžičke boli uzavreté a že na základe týchto zmlúv odovzdal žalovanej finančné prostriedky. Ak v tomto smere unesie veriteľ (žalobca) dôkazné bremeno, pričom súčasne okresný súd vyhodnotí procesnú obranu žalovanej ako nedôvodnú, v takom prípade rozhodne v prospech žalobcu.

13. Žalobca k žalobe priložil zmluvu o pôžičke zo dňa 21.02.2008 (č.l. 7) a zmluvu o pôžičke zo dňa 01.07.2012 (č.l. 73); preukázal svoju bonitu (pracoval ako učiteľ aj tréner), preukázal výbery finančných prostriedkov z banky, ktoré skutočnosti žalovaná nepoprela. V spise sú založené listinné doklady o tom, že žalovanej bol poskytnutý úver a v súvislosti s ním žiadala o finančnú pomoc

žalobcu, ako aj prepisy sms správ medzi žalobcom a žalovanou, potvrdzujúce vyjadrenia žalobcu. Odvolací súd po ich preskúmaní súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v spore preukázal odovzdanie požičaných peňažných prostriedkov žalovanej, ktoré jej poskytol na základe uzavretých zmlúv. Preukázal tiež výšku nároku, ako aj skutočnosť, že žalovaná mu pôžičku v žalovanej výške doposiaľ nevrátila.

Procesnú obranu žalovanej, ktorá bola založená na tvrdení, že zmluvy o pôžičke nepodpísala, súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania správne vyhodnotil ako nedôvodnú, keďže žalovaná svoj podpis na zmluve o pôžičke zo dňa 01.07.2012, v ktorej uznala aj nárok z predchádzajúcej zmluvy o pôžičke (21.02.2008), nepoprela. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že pokiaľ by tvrdenie žalovanej o tom, že uvedené zmluvy nepodpísala, zmluvy o pôžičkách so žalobcom neuzavrela a finančnú hotovosť od neho neprevzala bolo pravdivé, tak by žalovaná tieto skutočnosti namietala hneď pri prvom úkone, ktorý jej patril, čo bolo podanie odporu proti platobnému rozkazu. Uvedené skutočnosti však v odpore nenamietala, vzniesla len námietku premlčania uplatneného nároku s tým, že voči žalobcovi eviduje viaceré pohľadávky, ktoré bude možné započítať s nárokom žalobcu, avšak vzájomný návrh nepodala.

Odvolací súd v zhode s tvrdením žalobcu má za to, že žalovaná relevantne nespochybnila jeho tvrdenia, nenavrhol vykonať dôkazy, ktorými by podložila svoje tvrdenia. S poukazom na uvedené preto považoval odvolací súd námietky žalovanej, uvedené v odvolaní, za neopodstatnené.

14. V posudzovanej veci bolo preukázané, že strany sporu medzi sebou uzatvorili zmluvu o pôžičke zo dňa 21.02.2008 a zo dňa 01.07.2012, na základe ktorých žalobca poskytol žalovanej finančné prostriedky v celkovej sume 10.365,92 (5.974,92 Eur + 4.391,- Eur), preto odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne rozhodol, keď žalobe vyhovel v plnom rozsahu.

15. Zákonodarca v §232 ods. 4 C.s.p. zveril súdu oprávnenie uložiť povinnosť plniť v opakujúcich sa, v budúcnosti splatných splátkach, ktorých výšku a podmienky splatnosti zároveň určí. Súd tiež môže určiť, že omeškaním s plnením čo i len jednej splátky sa stáva splatným celé plnenie. Táto časť výroku súdneho rozhodnutia musí byť podložená zistením všetkých potrebných skutočností, presvedčivo zdôvodňujúcich záver súdu, že vzhľadom k povahe prejednávaného sporu, k povahe priznaného nároku a osobným pomerom strán sporu je vhodné umožniť splácanie dlhu.

Žalovaná v odvolaní navrhla, že v prípade, ak bude odvolací súd považovať nárok žalobcu za dôvodný, povolí jej uhradiť priznanú sumu v mesačných splátkach vo výške 150,- Eur. K odvolaniu nepripojila žiadne dôkazy, preukazujúce ňou uvádzané tvrdenia, z ktorých by súd posúdil, aké sú jej osobné, zárobkové a majetkové pomery (pripojila len rozhodnutie, že jej mama je odkázaná na sociálnu službu poskytovanú v špecializovanom zariadení). V odvolaní uviedla, že svoje majetkové pomery deklarovala tlačivom pre dokladovanie pomerov strany, ktorá navrhuje, aby jej bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov. Skutočnosť, že žalovanej bolo uznesením č.k. 10C/171/2015-54 zo dňa 30.09.2015 priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, nie je pre posúdenie jej pomerov pre účely rozhodnutia o povolení splátok relevantná.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, a to aj vo výroku o trovách konania, osobitne odvolaním nenapadnutým, ale výrokom súvisiacim, podľa §387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

17. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa §396 ods. 1 C.s.p. v spojení s §255 ods. 1 C.s.p. podľa pomeru úspechu strán sporu v odvolacom konaní. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu odvolací súd priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

18. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§393 ods. 2, veta druhá C.s.p.). Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§393 ods. 2, veta druhá C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).